

100 χρόνια

1925 - 2025

ΚΟΛΛΕΓΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΑ
ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗ
ALEXANDRA ATHANASSIADES

Πομπή προς την πόλη
Procession to the city

Επιμέλεια: Θεόφιλος Τραμπούλης
Curated by Theophilos Tramboulis

30 Οκτωβρίου 2024 - 28 Φεβρουαρίου 2025
October 30, 2024 - February 28, 2025

There is no denying that students who are regularly exposed to any form of art exhibit significantly higher levels of mental and emotional development. The Athens College provides such opportunities through the teaching of the Arts, as well as various extracurricular activities and visits to plays. Also, through exhibitions and the hosting of art exhibitions within its premises. Thus, it is with great pleasure that we welcome in our School the exhibition of works by Alexandra Athanassiades, acclaimed sculptor and member of the Hellenic-American Educational Foundation since 2012.

Her contribution to the aesthetic and artistic education of our students is multifaceted. Special mention should be made of the offering of her works to the “John M. Carras” Kindergarten on the occasion of its opening and also of the donation - and installation in the forecourt of our Theatre - of one of her sculptures, dedicated to the memory of Alexandros Athanassiades, who served for a great many years as member of the Board of Directors of the Hellenic-American Educational Foundation. At the same time, Alexandra Athanassiades has repeatedly shown great interest and special sensitivity towards children, who find inspiration in her art to create their own artwork. Last June, as part of the celebration of the 10th anniversary of the establishment of “John M. Carras” Kindergarten, Alexandra Athanassiades participated in an event in which she exhibited her works of art next to those of the children.

The wonderful horse that Alexandra Athanassiades donated to our School in 2017 was accompanied by a comprehensive exhibition of her work and at present it engages in a dialogue with the rest of her works which march in a “Procession to the city” as the title of the exhibition states. The exhibits occupy indoor and outdoor areas, namely the Bookis Plaza, the Benaki Hall, the Library, the foyer of the Theatre and adorn some of the most frequented spots of our School.

The exhibition is part of a broader plan aimed at the hosting of established artists’ art exhibitions by our school in the coming years. This will be considerably supported by the creation of the “D. Daskalopoulos Arts Building”, which will serve as an arts centre whose exhibition areas will be open to the community and will contribute to the further development of the College’s arts program.

Many congratulations are due to the curator of the exhibition Theophilos Tramboulis ’85, for this brilliant and inspiring work. It goes without saying that we would like to express our sincerest thanks to the Athens College President, Professor Spiros N. Pollalis for his initiative to organize such an important exhibition for our School.

Annika Papantoniou
Chairwoman of the Board of Directors
Hellenic-American Educational Foundation

Είναι αναμφισβήτητο ότι η συστηματική επαφή των μαθητών και μαθητριών με κάθε μορφή τέχνης συντελεί στη διάπλαση ανθρώπων με πνευματική και ψυχική καλλιέργεια. Τέτοιες ευκαιρίες δίνονται στο Κολλέγιο μέσα από τη διδασκαλία των τεχνών, ποικίλες εξωδιδακτικές δράσεις, επισκέψεις σε παραστάσεις και εκθέσεις, αλλά και μέσα από την πραγματοποίηση εκθέσεων τέχνης στο ίδιο το Σχολείο. Έτσι με μεγάλη χαρά φιλοξενούμε στους χώρους του Σχολείου μας την έκθεση έργων της καταξιωμένης γλύπτριας και μέλους από το 2012 του Σωματίου «Ελληνοαμερικανικών Εκπαιδευτικών Ίδρυμα» Αλεξάνδρας Αθανασιάδη.

Η συμβολή της στην αισθητική αγωγή και την καλλιτεχνική παιδεία των μαθητών και μαθητριών μας είναι πολύπλευρη. Ιδιαίτερη αναφορά πρέπει να γίνει στην προσφορά έργων της στο Νηπιαγωγείο «Ιωάννης Μ. Καρράς» κατά την έναρξη λειτουργίας του, αλλά και στη δωρεά - και τοποθέτηση στον προαύλιο χώρο του Θεάτρου μας - γλυπτού της, αφιερωμένου στη μνήμη του Αλέξανδρου Αθανασιάδη, επί μακρά σειρά ετών μέλους του Δ.Σ. του ΕΕΙ. Παράλληλα η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη έχει βρεθεί επανειλημμένα με μεγάλο ενδιαφέρον και ιδιαίτερη ευαισθησία κοντά στα παιδιά, τα οποία εμπνέονται από την τέχνη της, για να δημιουργήσουν τα δικά τους έργα. Τον περασμένο Ιούνιο στο πλαίσιο του εορτασμού για τη συμπλήρωση 10 χρόνων από την ίδρυση του Νηπιαγωγείου «Ιωάννης Μ. Καρράς» συμμετείχε σε έκθεση, στην οποία παρουσίασε έργα της δίπλα σε εκείνα των παιδιών.

Το υπέροχο άλογο που χάρισε η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη στο Σχολείο μας το 2017 πλαισιώθηκε από μια ολοκληρωμένη έκθεση και σήμερα συνομιλεί με τα υπόλοιπα έργα της, που βαδίζουν σε «πομπή προς την πόλη», όπως δηλώνει ο τίτλος της έκθεσης. Τα εκθέματα παρουσιάζονται σε εσωτερικούς και υπαίθριους χώρους του Σχολείου, στη Bookis Plaza, στο Μπενάκειο Διδακτήριο, στη Βιβλιοθήκη και στο φουαγέ του Θεάτρου και είναι ορατά σε σημεία από τα οποία περνούν καθημερινά εκατοντάδες μαθητές και μαθήτριες.

Η έκθεση αποτελεί μέρος ενός ευρύτερου σχεδιασμού για την πραγματοποίηση εκθέσεων έργων τέχνης καταξιωμένων καλλιτεχνών στο Σχολείο μας τα επόμενα χρόνια. Αυτή η προοπτική θα υποστηριχθεί σημαντικά με τη δημιουργία του «Κτιρίου Τεχνών Δ. Δασκαλόπουλος», που θα λειτουργήσει ως ένα καλλιτεχνικό κέντρο ανοιχτό στην κοινωνία μέσω των εκθεσιακών του χώρων και θα συμβάλει στην περαιτέρω ανάπτυξη του προγράμματος τεχνών του Κολλεγίου.

Πολλά συγχαρητήρια οφείλονται για αυτήν την εξαιρετική και εμπνευσμένη δουλειά στον επιμελητή της έκθεσης Θεόφιλο Τραμπούλη '85. Και βέβαια θερμές ευχαριστίες οφείλονται στον Διευθυντή/President Καθηγητή Σπύρο Ν. Πολλάλη για την πρωτοβουλία διοργάνωσης και πραγματοποίησης αυτής της σημαντικής για το Σχολείο μας έκθεσης.

Αννίκα Παπαντωνίου

Πρόεδρος Διοικητικού Συμβουλίου

Ελληνοαμερικανικού Εκπαιδευτικού Ιδρύματος

The School has opened its doors to welcome the artworks of Alexandra Athanassiades, renowned visual artist and member of the Hellenic-American Educational Foundation and to transform our Theatre's square, Bookis Plaza, into an open-air museum. The exhibition extends to the indoor spaces of the Benaki Hall, the Library and the Theatre, bringing students into contact with sculptures and wall-mounted works of art. The pedagogical value of the presence of such high-quality works of art in an academic setting like the Athens College is priceless. Apart from the aesthetic pleasure they offer, they provoke reflection and stimulate imaginative thoughts. At the same time, they appeal to the emotions of our students and leave their mark on their subconscious providing an essential contribution to their education.

Since the time of Karolos Koun and Minos Dounias, the Athens College, an established pioneering and ground-breaking institution in education, has embraced innovative pedagogical initiatives in the Arts as well. This has had a significant impact on the intellectual and spiritual cultivation of our students. There is no denying that the forthcoming creation of the "D. Daskalopoulos Arts Building" will enhance and further develop the Arts program of our College and will provide our students with more opportunities to express themselves, in artistic ways, regardless of their age.

Alexandra Athanassiades chose to involve the students of our School in the preparation of her exhibition and to engage in a dialogue with them. She has repeatedly worked with children in the past and her art has served as an inspiration to them to create their own works. Moreover, she has donated works of hers to our institution, which are permanently exhibited at the School, and has taken part in solo and group exhibitions held at the College. Therefore, she has systematically contributed to the development of our students' appreciation and understanding of beauty, art and design.

Alexandra Athanassiades' exhibition entitled "Procession to the city", which will be hosted at our School from October 30th, 2024 to February 28th, 2025, comprises 33 works, most of which are organized into four thematic sections: horses, armors, memories, scriptures. The procession marches in a ritualistic fashion towards the Theatre, the meeting point for those citizens who wish to express their artistic concerns. At the same time, the Theatre square, the Bookis Plaza, becomes the epicentre of the public life of the "city".

Our sincere thanks and many congratulations are due to the curator of the exhibition and editor of the catalog Theophilos Tramboulis '85, for his excellent and inspiring work.

Professor Spiro N. Pollalis
President, Athens College

Το Σχολείο άνοιξε τις πόρτες του για να υποδεχθεί τα έργα της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη, καταξιωμένης εικαστικού και μέλους του Σωματείου «Ελληνοαμερικανικών Εκπαιδευτικών Ίδρυμα» και να μετατρέψει την πλατεία του Θεάτρου, τη Bookis Plaza, σε ένα υπαίθριο μουσείο. Η έκθεση επεκτείνεται στους εσωτερικούς χώρους του Μπενακείου Διδακτηρίου, της Βιβλιοθήκης και του Θεάτρου, φέρνοντας σε επαφή τους μαθητές και τις μαθήτριες καθημερινά με γλυπτά και επιτοίχια έργα. Η παιδαγωγική αξία της παρουσίας τέτοιων ποιοτικών έργων τέχνης σε έναν ακαδημαϊκό χώρο σαν το Κολλέγιο είναι ανεκτίμητη. Εκτός από την αισθητική απόλαυση που προσφέρουν, γεννούν ερωτήματα και εξάπτουν τη φαντασία. Παράλληλα απευθύνονται στο συναίσθημα και αποτυπώνονται στο υποσυνείδητο των μαθητών και μαθητριών μας συντελώντας στην ουσιαστική διαπαιδαγώγησή τους.

Το Κολλέγιο, που διαχρονικά πρωτοπορεί και ανοίγει καινούργιους δρόμους στην εκπαίδευση, από την εποχή του Κάρολου Κουν και του Μίνου Δούνια αγκαλιάζει καινοτόμες παιδαγωγικές πρωτοβουλίες και στον χώρο των τεχνών, με σημαντική επίδραση στην πνευματική καλλιέργεια των μαθητών και μαθητριών μας. Η επικείμενη δημιουργία του «Κτιρίου Τεχνών Δ. Δασκαλόπουλος» θα συμβάλει αναμφίβολα στην περαιτέρω ανάπτυξη του προγράμματος τεχνών του Κολλεγίου και θα δώσει ακόμα περισσότερες δυνατότητες έκφρασης στους μαθητές και στις μαθήτριές μας από το Νηπιαγωγείο έως το International Baccalaureate Diploma Programme.

Η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη ενέπλεξε μαθητές και μαθήτριες του Σχολείου μας στην προετοιμασία της έκθεσής της και συζήτησε μαζί τους. Έχει πολλές φορές στο παρελθόν συνεργαστεί με παιδιά, που εμπνεόνται από την τέχνη της, για να δημιουργήσουν τα δικά τους έργα, έχει προσφέρει έργα της που εκτίθενται μόνιμα στο Σχολείο και έχει συμμετάσχει σε ατομικές και συλλογικές εκθέσεις που παρουσιάζονται στο Κολλέγιο συμβάλλοντας έτσι συστηματικά στην αισθητική αγωγή των μαθητών και μαθητριών μας.

Η έκθεση της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη με τίτλο «Πομπή προς την πόλη», που φιλοξενείται στο Σχολείο μας από τις 30 Οκτωβρίου 2024 έως τις 28 Φεβρουαρίου 2025, περιλαμβάνει 33 έργα, τα περισσότερα από τα οποία οργανώνονται σε τέσσερις θεματικές ενότητες: άλογα, θώρακες, μνήμες, γραφές. Η πομπή κινείται τελετουργικά προς το Θέατρο, στον χώρο συνάθροισης και καλλιτεχνικής έκφρασης των πολιτών, ενώ η πλατεία του Θεάτρου, η Bookis Plaza, γίνεται το κέντρο της δημόσιας ζωής της «πόλης».

Θερμές ευχαριστίες και πολλά συγχαρητήρια οφείλονται στον επιμελητή της έκθεσης και του καταλόγου Θεόφιλο Τραμπούλη '85 για την εξαιρετική και εμπνευσμένη δουλειά του.

Καθηγητής Σπύρος Ν. Πολλάλης
Διευθυντής/President Κολλεγίου Αθηνών

Πομπή προς την πόλη

Η τέχνη της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη έχει αναμφίβολα μια ιερή διάσταση.

Τα Άλογά της, από έργο σε έργο, βαδίζουν σε μια βαριά, στιβαρή πομπή που τριποδίζει αργά μέσα στον χρόνο.

Οι Θώρακές της, ακέφαλοι, χωρίς μέλη, ανατομικά εξιδανικευμένοι, ανακαλούν σπαράγματα θεοτήτων και ηρώων σαν αγάλματα που έχουν αποσπαστεί από το σύμπλεγμα μιας κρυφής αλλά τόσο οικείας θεογονίας, «με την αλλοτινή μορφή τους που δε γνώρισες κι όμως την ξέρεις», για να θυμηθούμε τον *Ηδονικό Ελπήνορα* του Σεφέρη. Είναι άραγε πανοπλίες, όπως θέλει η αγγλική εκδοχή του τίτλου τους – *Armors*; Κάποιοι, όπως ο *Θώρακας XV (B)*, 2007, είναι λαβωμένοι με μια βαθιά χαρακιά, λες και σε μια μάχη ένας πολεμιστής «αΐθι πεσών κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον», «έπεσε κει και κοιμήθηκε τον χάλκινο ύπνο». Στον Όμηρο ο «χάλκινος ύπνος» είναι μια μετωνυμία του θανάτου για τον πολεμιστή που τον τρυπά το χάλκινο δόρυ του εχθρού. Άλλοι όμως, όπως ο *Θώρακας XVII*, 2005, είναι ολάνοιχτοι σαν ό,τι έκρυβαν μέσα τους να έσπασε το κέλυφος που το περιόριζε και να απέδρασε ελεύθερο μακριά. Ο Θώρακας εδώ φαίνεται να είναι ανθρώπινος κορμός, όχι πια πανοπλία αλλά μεταλλικό σαρκίο: το ιερό σώμα που φυλάσσει τις επιθυμίες, τις ελπίδες, τους φόβους, τις ηδονές, τις τύψεις ενός υποκειμένου που πονά, απολαμβάνει και προσδοκά τη λύτρωσή του.

Αλλά και το κείμενο σε εκείνα τα έργα που η γραφή είναι το κέντρο τους μοιάζει ιερός λόγος: επαναληπτικός, κρυπτικός, είναι φορέας μιας εξ αποκαλύψεως αλήθειας: «Η ασφάλεια είναι ψευδαίσθηση» (*Safety is an Illusion*, 2024).

Το εικαστικό λεξιλόγιο της Αθανασιάδη, με σαφείς αναφορές στον τρόπο που ο Μοντερνισμός υιοθέτησε και μετέπλασε τις αρχαϊκές και κλασικές φόρμες επιδιώκοντας ματαιώς το Απόλυτο, επιτείνει τον υπερβατικό χαρακτήρα του έργου, εκείνα τα στοιχεία που σε ένα πρώτο επίπεδο ξεπερνούν την ιστορία.

Θα μας οδηγήσει ωστόσο σε μια λανθασμένη κατανόηση του έργου της, αν θεωρούσαμε το ιερό στο έργο της Αθανασιάδη ως θρησκευτικό. Το ιερό εδώ δεν αφορά το θείο, αλλά τον πυρήνα του ανθρώπινου. Ο χρόνος που εγγράφεται στα υλικά, στα σκουριασμένα σίδερα και τα σκεβρωμένα ξύλα, είναι ο χρόνος της βιωμένης εμπειρίας και οι ανοιχτοί θώρακες είναι πολιτικά σώματα που διεκδικούν την υπόστασή τους ως μέρος της κοινής μνήμης. Τα άλογά της, όπως τα άλογα του Αχιλλέα, ορίζουν με το βλέμμα τους την ανθρώπινη κοινότητα ως πεδίο πόνου και χαράς. Το ιερό στο έργο της Αθανασιάδη είναι μια πολιτική και όχι μεταφυσική συνθήκη, αναζητά σχέσεις, αρχικά με τον εαυτό και στη συνέχεια με τους άλλους.

Συγκροτήσαμε την έκθεση «Η Πομπή προς την πόλη» στο Κολλέγιο Αθηνών με τη μέριμνα ακριβώς να αναδείξουμε μέσα από τα έργα μια πολιτική διαδρομή. Ένα σχολείο είναι εξ ορισμού χώρος ανάπτυξης, καλλιέργειας, συζήτησης και ενίοτε σύγκρουσης ιδεών, ιδιαίτερα μάλιστα το Κολλέγιο Αθηνών που από την ίδρυσή του είναι στραμμένο προς την πολιτειακή αγωγή των μαθητών του, όπως εξάλλου δείχνει και το πυκνό στις συνδηλώσεις του, έμβλημα του επετειακού θυρεού των 100 χρόνων: πολίτας τρέφον.

Μολονότι έργα της έκθεσης βρίσκονται σε εσωτερικούς χώρους του σχολείου, ως επί το πλείστον σε συνομιλία μαζί τους (ο κειμενικός *Καταρράκτης* 2018, φερ' ειπείν στη Βιβλιοθήκη του σχολείου), κεντρικό εκθεσιακό πεδίο είναι ο υπαίθριος χώρος της Bookis Plaza, ανάμεσα στο Μπενάκειο Διδακτήριο και το Θέατρο, δηλαδή η πλατεία ως ο κατεξοχήν δημόσιος χώρος

στον οποίον οργανώνεται η κοινή ζωή. Η επιλογή αυτή σχετίζεται οργανικά με την ιδιαίτερη λειτουργία που έχουν οι δύο θεσμοί -σχολείο και θέατρο- ως μηχανισμοί πολιτικής αγωγής. Το Θέατρο εξάλλου δεν ήταν ποτέ ένας χώρος ουδέτερης καλλιτεχνικής πράξης, είναι ένας χώρος συνάθροισης και μεταστοιχείωσης του πολιτικού σε υπερβατική, μυστικιστική εμπειρία, όπως τα έργα της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη.

Στους εξωτερικούς τοίχους του Θεάτρου -εξιδανίκευση της πόλης προς την οποία τείνει η εκθεσιακή πομπή- τοποθετήσαμε αφενός ένα σύμπλεγμα από *Θώρακες*, μεταλλικές μετνωμίες της απαιτητικής, ρωμαλέας και εύθραυστης πολιτεϊότητας (citizenship) που ρίχνουν τις φευγαλέες σκιές τους στον τοίχο του κτιρίου· αφετέρου ένα σύμπλεγμα από *Μνήμες* 1991-2018. Οι γλυπτικές αυτές *Μνήμες*, που κατέχουν ιδιαίτερη θέση στο σώμα του έργου της Αθανασιάδη, αποτελούνται από ευρεθέντα ξύλα, ασαφώς ανθρωπομορφικά, στη μεγάλη παράδοση του objet trouvé, τα οποία η καλλιτέχνη έχει μεταπλάσει γλυπτικά. Παραδόξως, η γλυπτική χειρονομία της Αθανασιάδη δεν επιδιώκει να τονίσει την ομοιότητα του ξύλου με την ανθρώπινη μορφή αλλά, αντιθέτως, να επιτείνει την ασάφειά της. Όπως ακριβώς οι εγγραφές της εμπειρίας στο ασυνείδητο, αλλά και τα συμβάντα στο συλλογικό αρχείο μιας κοινότητας, οι *Μνήμες* είναι ανοιχτά σημαίνοντα, που επανοηματοδοτούνται από τη διαδικασία της ανάλυσης και της ερμηνείας, ώστε να αποτελέσουν τη βάση για την επούλωση του τραύματος και την ανασύνθεση της πολιτεϊότητας. Μπροστά στο Θέατρο, οι *Μνήμες* είναι ιερά ξόανα, Ερινύες θα μπορούσε να πει κανείς, που με την πράξη της Δημοκρατίας και την πράξη της τέχνης μετατρέπονται σε Ευμενίδες.

Ο ιερατικός και μυστικιστικός χαρακτήρας της τέχνης της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη, οι αρχαιολογικές της αναφορές, η στιβαρότητα των υλικών της παραπλανούν και δεν αφήνουν να διαφανεί ο βαθιά παιγνιώδης και ανάλαφρος χαρακτήρας των έργων της, η αίσθηση ελευθερίας που αποπνέουν οι κενοί χώροι των γλυπτών της, η υπαινικτική ειρωνεία που έχουν οι συναρμώσεις κάποιων αταίριαστων κατά τα άλλα υλικών.

Για την έκθεση «Πομπή προς την πόλη» επιλέξαμε έργα στα οποία ο παιγνιώδης χαρακτήρας είναι εμφανής στη χρήση των υλικών ή τις πυκνώσεις των αναφορών, πχ. στα άλογα-ποδήλατα. Η επιλογή αυτή υπαγορεύτηκε οπωσδήποτε από το σχολικό περιβάλλον, αλλά και από τον καταστατικό ρόλο που έχει το χιούμορ και η ειρωνεία στην πολιτική ζωή.

Το έργο *Εγκαταλελειμμένος παιχνιδότοπος* 2019- αποτελείται από παιχνίδια που η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη βρήκε πεταμένα τα τελευταία χρόνια, ιδίως από την εποχή της πανδημίας και μετά. Στα παιδικά αλογάκια, τα ποδήλατα και τα κουζινικά δεν συναντάμε μονάχα έναν χαρούμενο, πολύχρωμο, υποκοριστικό αναδιπλασιασμό των τυπικών ενήλικων έργων της. Ο «παιχνιδότοπος» αποκαλύπτει την παιδικότητα που λανθάνει σε όλη την τέχνη της, μια παιδικότητα ανάλαφρη κι αθώα στον ενθουσιασμό της αλλά συγχρόνως ανοίκει κι ανησυχητική, όπως κάθε ιερή και πολιτική συνθήκη.

Τέλος, στον κατάλογο κρατήσαμε τα σύντομα επεξηγηματικά κείμενα της έκθεσης, τα οποία απευθύνονταν στους μαθητές του σχολείου.

Θεόφιλος Τραμπούλης '85
Επιμελητής έκθεσης

Procession to the city

There is arguably a sacred dimension in the art of Alexandra Athanassiades.

Her *Horses*, from one artwork to another, trot heavily through time in a tight and slow procession.

Her *Armors* are headless, limbless and idealised in terms of anatomy, evoking fragments of deities and heroes just like statues that have been detached from the ensemble of a concealed, yet so familiar, theogony; to echo Seferis' *Sensual Elpenor*, with their shape from another time, a shape you don't recognize yet know. Could they be armors, as the translation into English of their title - *Armors* - suggests? Some of them, such as *Armor XV (B)*, 2007, feature a deep slash wound, as if a warrior fell into the bronze sleep during a battle. The Homeric "bronze sleep" is a metonym of death for warriors pierced by the bronze spear of the foe. Others, however, like *Armor XVII*, 2005, are wide open as if what was once hidden inside them burst out of its shell and fled far away. In this case, the word "armor" seems to denote a human torso; it is not an armor anymore but metallic flesh: the sacred body that holds the desires, hopes, fears, pleasures and remorse of a subject who suffers and enjoys while coveting redemption.

But even in those works where text plays the leading role, the words appear as if they were taken from a scripture; iterative, cryptic; they are bearers of a truth ex revelatione (*Safety is an Illusion*, 2024).

Athanassiades's visual idiom, with clear references to the way in which Modernism adopted and transformed archaic and classical forms in a futile pursuit of the Absolute, enhances the transcendental character of her work, namely those elements that at a first level surpass history.

However, it would be erroneous to put the sacred element in Athanassiades' work under the umbrella of religion. The sacred here is not about the divine, but about the very core of the human. The time inscribed in the materials, in the rusty iron and warped wood, is the time of a lived experience and the open armors are political bodies that claim their place in the common memory. Her horses, like Achilles' horses, define with their gaze the human community as an area of pain and joy. The sacred in Athanassiades' work is linked to the political and not to the metaphysical; it seeks associations, first with the self and then with others.

The exhibition "Procession to the city" at the Athens College was conceived in an effort to underscore a political trajectory through the artworks. A school is per definitionem a space for the development, cultivation, discussion, and at times, clash of ideas, especially the Athens College whose attention, since its foundation, has always been directed towards the civic education of its students, as evidenced by the new, dense with connotations, motto of the centennial coat of arms: nurturing citizens.

Although some of the works are exhibited in the interior areas of the school, mostly engaging in a dialogue with them (for instance, the textual *Waterfall* in the school Library), the central exhibition area is the patio of Bookis Plaza, between the Benaki Hall and the Theatre, that is, the square as the public space par excellence in which common life is organized. This choice is organically related to the particular function of the two institutions - school and theatre - as mechanisms of civic education. Besides, the Theatre has never been a place of neutral

artistic action. It serves as a gathering place that transforms the political into a transcendent mystical experience, much like the works of Alexandra Athanassiades.

On the outer walls of the Theatre - an idealization of the city towards which the procession of the exhibition is heading - we placed an ensemble of Armors, metallic metonyms of the demanding, robust and fragile citizenship that cast their ephemeral shade on the wall of the building; we also placed an ensemble of *Memories* 1991-2018. These sculptural *Memories*, which hold a special place in Athanassiades' work, are made out of found wood - indistinctly anthropomorphic - that the artist has transformed into sculptures drawing from the great legacy of the objet trouvé. Oddly enough, Athanassiades' sculptural gesture does not seek to accentuate the wood's resemblance to the human form; on the contrary, the aim is to amplify its ambiguity. Just like experience is engraved in the unconscious and events are filed in the collective archive of a community, *Memories* are open signifiers which are redefined through analysis and interpretation to form the basis for the healing of trauma and the reconstitution of citizenship. In front of the Theatre, the *Memories* are sacred xoana; one might say that they are Erinyes who turn into Eumenides through Democracy and art practice.

The sacerdotal and mystical character of Alexandra Athanassiades's art, her archaeological references, and the sturdiness of her materials can be misleading and obscure the deeply playful and light-hearted nature of her works, the sense of freedom exuded by the empty spaces in her sculptures, and the suggestive irony found in the amalgamation of otherwise incompatible materials.

For the exhibition "Procession to the city" we have chosen works whose playful character becomes evident in the use of materials or the sheer number of references, for example in horse bikes. This was most certainly dictated by the school environment but also by the statutory role that humour and irony play in political life.

The work *Abandoned Playground* 2019- is made out of discarded toys that Alexandra Athanassiades has salvaged in recent years, especially since the pandemic. Children's toy horses, bicycles and kitchenware, are more than a happy, colorful, masked reproduction of her distinctive adult works. The "playground" reveals the underlying childishness of her art; a childishness which is graceful and innocent in its excitement yet improper and disturbing, just like any sacred and political condition.

Finally, in the catalog we kept the short explanatory texts of the exhibition which were addressed to the students of the school.

Theophilos Tramboulis '85
Curator

CHRISTOPHER COLUMBUS PLAZA
HISTORICAL SOCIETY

Άλογα

Στην ιστορία της τέχνης τα άλογα ήταν πάντα σύμβολα ομορφιάς, ελευθερίας, δύναμης, περηφάνιας. Ακόμη κι όταν είναι εξημερωμένα και στην υπηρεσία ενός ήρωα ή ενός πολεμιστή, δεν είναι ποτέ υποταγμένα. Στέκονται ισότιμα πλάι του, έτοιμα ανά πάσα στιγμή να επιστρέψουν στην άγρια ζωή στην οποία ανήκουν. Τα άλογα της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη προέρχονται από αυτήν την παράδοση. Στα γλυπτά της ο ανοιχτός χώρος στο κέντρο του αλόγου, που το καθιστά σχεδόν διάφανο, τονίζει την αίσθηση ελευθερίας. Τα υλικά από τα οποία είναι φτιαγμένα, συνήθως από πολυκαιρισμένα ξύλα και φθαρμένα μέταλλα, βεβαιώνουν τη μαγική, οργανική σχέση που έχουν με τη φύση, στην οποία τίποτε δεν πάει χαμένο και όλα επιστρέφουν με άλλη μορφή. Τα άλογα, άλλα τριποδίζοντας μεγαλόσωμα, σχεδόν σε φυσικό μέγεθος κι άλλα καλπάζοντας· άλλα ζωγραφισμένα και άλλα μεταλλικά, με πετάλια λες και είναι ποδήλατα ή με σκούπες, αντί για χαιίτη, φτιάχνουν μια πομπή που μοιάζει να περπατά αργά μέσα στον χρόνο, να κινείται προς την πόλη και να της δίνει νόημα κι υπόσταση.

Horses

In the history of art, horses have always been symbols of beauty, freedom, power and pride. Even when domesticated and in the service of a hero or a warrior, they are never subservient. They stand equally at his side, ready at any moment to return to the wildlife to which they belong. Alexandra Athanasiades' horses come from this tradition. In her sculptures, the open space in the centre of the horse, which makes it almost transparent, emphasizes the sense of freedom. The materials from which they are made, usually warped wood and worn metal, attest to their magical, organic relationship with nature, in which nothing is lost, and everything returns in another form. The horses, some trotting, almost life-size and others galloping; some painted and others metallic, with pedals as if they were bicycles or with brooms instead of manes, make up a procession that seems to walk slowly through time, moving towards the city and giving it meaning and substance.

ΡΓΕΤΕΣ •

ΝΑΣΙΑΔΗΣ
ΚΟΓΕΝΙΑ ΤΟΥ
ΕΝ ΤΩΝ ΗΠΑ

Θώρακες

Οι *Θώρακες* της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη μοιάζουν με σπασμένα αγάλματα ή με θραύσματα ενός άγνωστου αετώματος. Ακέφαλοι, χωρίς μέλη, έχουν εξιδανικευμένα σώματα, σαν να ανήκουν σε ήρωες ή θεούς. Μολονότι το μεταλλικό τους περίβλημα δίνει την εντύπωση της δύναμης και της προστασίας και παράλληλα την αίσθηση μιας απειλής, οι θώρακες έχουν ανοίγματα και χάσματα. Τι είναι τα ανοίγματα αυτά; Είναι πληγές στο σώμα ή μήπως η διάρρηξη ενός περιοριστικού περιβλήματος, ένα ξεπέταγμα προς την ελευθερία; Μήπως δεν μπορούμε να έχουμε το ένα χωρίς το άλλο; Μπροστά στο θέατρο και διάσπαρτοι στην πλατεία, οι *Θώρακες* στέκονται όρθιοι σαν να είναι πολίτες, απαιτητικοί, ρωμαλέοι και ταυτόχρονα ευάλωτοι, σε διαρκή κίνδυνο.

Armors

Alexandra Athanasiades' *Armors* look like broken statues or fragments of an unknown pediment. Headless and limbless, they have idealized bodies proper to heroes or gods. Although their metal casing denotes strength and protection and at the same time produces a sense of menace, the armors have openings and cracks. What are these openings? Are they wounds on the body or perhaps the rupture of a restraining shell, a leap towards freedom? Could it be that we can't have one without the other? Placed in front of the theatre and all over the square, the *Armors* stand as if they were citizens; demanding, robust and at the same time vulnerable, in constant danger.

Μνήμες

Οι *Μνήμες* 1991-2018 είναι ξύλα που έχει βρει πεταμένα η καλλιτέχνη: άλλα τα έχει ξεβράσει η θάλασσα, άλλα έχουν ανασυρθεί από καμένες πλαγιές, άλλα ήταν απλώς πεταμένα στις άκριες του δρόμου. Θα μπορούσε να είναι ξόανα, δηλαδή ξύλινα αγάλματα κάποιων θεοτήτων, όπως ήταν το ξόανο της θεάς Αθηνάς στον Παρθενώνα. Μοιάζουν με ανθρώπους, αλλά όπως οι προσωπικές μας μνήμες ή όπως οι συλλογικές μνήμες μιας κοινότητας, οι *Μνήμες* της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη δεν έχουν σαφή μορφή. Μόλις πάμε να καταλάβουμε τι αναπαριστούν, αμέσως το νόημα χάνεται. Για να το βρούμε, χρειάζεται να ψάξουμε μέσα μας ή να το αναζητήσουμε μέσα από τον διεξοδικό, ανοιχτό διάλογο με τους άλλους. Έξω από το Θέατρο οι άμορφες *Μνήμες* της Αθανασιάδη θυμίζουν τις Ερινύες που μέσα από την Τέχνη και τη Δημοκρατία γίνονται Ευμενίδες.

Memories

Memories 1991-2018 are pieces of wood that the artist has salvaged: some are driftwood; others were recovered from scorched slopes or were found lying at the edge of a road. It could be xoana, namely wooden statues of deities, just like the xoanon of goddess Athena in the Parthenon. They bear a resemblance to people, but just like our personal memories or the collective memories of a community, Alexandra Athanassiades' *Memories* do not have a clear and specific form. The moment we begin to distinguish what they represent, at that very instant their meaning is gone. To find it we need to search within ourselves or seek it while engaging in a thorough, open dialogue with others. Outside the Theatre, Athanassiades' shapeless *Memories* are reminiscent of the Erinyes who, through Art and Democracy, turn into Eumenides.

Εγκαταλελειμμένος παιχνιδότοπος

Ο *Εγκαταλελειμμένος παιχνιδότοπος 2019*- αποτελείται από παιχνίδια που η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη έχει βρει πεταμένα στα σκουπίδια και έχει διασώσει δίνοντάς τους δεύτερη ζωή. Πολύχρωμα και ως επί το πλείστον μαλακά, σε αντίθεση με τα συνηθισμένα γλυπτά της που είναι φτιαγμένα από μονόχρωμα σκληρά υλικά, όπως το σίδηρο και το ξύλο, τα αλογάκια, τα πατίνια και τα ποδήλατα που αποτελούν τον παιχνιδότοπο δεν μοιάζουν απλώς να είναι μια πιο τρυφερή και αθώα εκδοχή των αλόγων ή των θωράκων της: αποκαλύπτουν την παιδικότητα που κρύβεται σε ολόκληρο το έργο της. Τα παιχνίδια πραγματοποιούν τη δική τους πομπή προς την πόλη, στην οποία όλοι έχουν θέση, οι μακρουλές τραμπάλες, τα φθαρμένα ποδήλατα, τα παχουλά πατίνια και οι κουρασμένοι μονόκεροι, όποια κι αν είναι η ιστορία κι η κατάστασή τους, όποιο κι αν είναι το χρώμα ή το φύλο τους.

Abandoned Playground

Abandoned Playground 2019- is made out of toys that Alexandra Athanassiades has salvaged from trash giving them a second life. Unlike her classic sculptures where she uses hard, single-coloured materials such as iron and wood, the toy horses, the rollers and the bicycles that make up the playground are colourful and mostly soft; they don't just look like a more tender and innocent version of her horses or armors: they reveal the underlying childishness in her work. The toys make their own procession to the city, in which everyone has their place, the long seesaws, the shabby bicycles, the curvy rollers and the tired unicorns regardless of their history, condition, colour or gender.

ARTIST'S NAME
ARTIST'S NAME

Πήγασος

Στην ελληνική μυθολογία ο Πήγασος ήταν ένα φτερωτό άλογο που ξεπήδησε από το αίμα της Μέδουσας, όταν την σκότωσε ο Περσέας. Πετώντας με τον Πήγασο ο ήρωας Βελλερεφόντης εξόντωσε τη Χίμαιρα, ένα τέρας με σώμα λιονταριού, κεφάλι κασίκας και ουρά φιδιού. Ωστόσο, από την ελληνιστική εποχή ως τις μέρες μας, ο Πήγασος συνδέεται κυρίως με τις Μούσες, με την έμπνευση και την καλλιτεχνική δημιουργία. Ο Πήγασος 2019 της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη αποτελείται από έξι κομμάτια χαρτί. Είναι μια θρυμματισμένη εικόνα, σαν εύρημα ανασκαφής, που περιμένει την αποκατάστασή του από τον αρχαιολόγο. Το άλογο μοιάζει διαμελισμένο, καθώς το χαρτί πάνω στο οποίο είναι ζωγραφισμένο σκίζεται. Σε αυτόν τον Πήγασο δεν υπάρχουν φτερά. Τα φτερά δεν είναι παρά κομμάτια του ζώου που αποσπώνται από τον κορμό του. Ενώ το σκίσιμο θα έπρεπε να είναι πηγή πόνου, μέσα από την καλλιτεχνική πράξη γίνεται πράξη ελευθερίας, το κατακεραματισμένο σώμα πετάει ψηλά.

Pegasus

In Greek mythology, Pegasus was a winged horse that sprang from the blood of Medusa as she was killed by Perseus. The hero Bellerophon, flying on the back of Pegasus, killed Chimera, a monster with a lion's body, a goat's head and a tail ending with a snake's head. However, since the Hellenistic period, Pegasus has been mainly associated with the Muses, with inspiration and artistic creation. The work *Pegasus 2019* by Alexandra Athanassiades is made out of six pieces of paper. It is a shattered image, just like an excavation find awaiting its restoration by the archaeologist. The horse looks dismembered because it was painted on a torn piece of paper. There are no wings on Alexandra Athanassiades' Pegasus. The wings are nothing but parts of the animal that have been detached from its torso. While the tear would typically symbolize pain, through the artistic act, it transforms into an expression of freedom, as the fragmented body soars.

Άλογο στο Γαλάζιο

Το Άλογο στο Γαλάζιο 2005-2017 φέρνει στο μυαλό τις τοιχογραφίες του προϊστορικού μινωικού πολιτισμού, όπως αυτές που βρέθηκαν στην Κνωσό της Κρήτης ή στο Ακρωτήρι της Σαντορίνης. Το γαλάζιο φόντο, πάνω στο οποίο απεικονίζεται το άλογο, θυμίζει το «αιγυπτιακό κυανό», ένα γαλάζιο χρώμα, ιδιαίτερα διαδεδομένο στην Αίγυπτο και σε ολόκληρη τη Μεσόγειο, που συναντάμε μεταξύ άλλων σε τοιχογραφίες, όπως είναι τα Ταυροκαθάψια στην Κνωσό. Ακόμη και η στάση του αλόγου παραπέμπει στη δυναμική ακινησία του μινωικού ταύρου. Το άλογο είναι φτιαγμένο από επεξεργασμένο χαρτί, σκισμένο και συρρικνωμένο κατά τόπους, ώστε να παραπέμπει στις φθορές ενός τοίχου από τον οποίον έχει πέσει το κονίαμα (σοβάς), φανερώνοντας το χρώμα από πίσω. Σε αυτό το γαλάζιο φόντο το άλογο μοιάζει να περιβάλλεται από το νερό της θάλασσας και να διατρέχει τους πολιτισμούς.

Horse in Blue

Horse in Blue 2005-2017 brings to mind the frescoes of the prehistoric Minoan civilization, such as those found in Knossos, Crete or Akrotiri, Santorini. The blue backdrop, against which the horse is depicted, is reminiscent of the “Egyptian blue”, a blue pigment, particularly widespread in Egypt and the Mediterranean Sea, which was also used –among other things– in frescoes, such as the Taurokathapsia (bull-leaping) in Knossos. The posture of the horse also evokes the dynamic immobility of the Minoan bull. The horse is made out of processed paper, torn and shrunk in places, so as to remind of a damaged wall whose mortar (plaster) has fallen, exposing the colour underneath. Against this blue backdrop the horse looks as if it is surrounded by sea water and it traverses all civilizations.

✱ 2008

Safety is an illusion

Είναι ψευδαίσθηση η ασφάλεια; Ο κλειστός, ήσυχος, κατασκευαστικός χώρος της Βιβλιοθήκης μπορεί να μας προφυλάξει από τις καθημερινές απειλές; Από την κλιματική καταστροφή; Τους πολέμους; Τις ασθένειες; Όπως μας έδειξε η εμπειρία της πανδημίας του Covid-19, δεν μπορούμε να αντιμετωπίσουμε τους κινδύνους ο καθένας μόνος του. Η προστασία του εαυτού μας περνά μέσα από την προστασία του διπλανού μας. Η ασφάλεια, όπως και η ελευθερία, δεν είναι ψευδαίσθηση, αλλά είναι μια κατάκτηση που μπορούμε να επιτύχουμε μόνον μέσα από την κοινή ζωή, την κοινότητα, την πόλη.

Safety is an illusion

Is safety an illusion? Could the enclosed, quiet, solemn space of the Library protect us against everyday threats? Against climate disaster? Wars? Disease? As the experience of the Covid-19 pandemic has shown, we are unable to deal with the risks on our own. Protecting ourselves goes hand in hand with protecting our neighbour. Safety, just like freedom, is not an illusion; it is an accomplishment that can only be achieved through common life, the community, the city.

Όστρακα

Τα κομμάτια σπασμένων πήλινων αγγείων λέγονται «όστρακα» και είναι από τα πιο κοινά ευρήματα των αρχαιολογικών ανασκαφών. Τα όστρακα έχουν μια ξεχωριστή θέση στην ιστορία της ανακύκλωσης, καθώς ήδη από την αρχαιότητα χρησιμοποιούσαν τα σπασμένα αγγεία ως επιφάνεια γραφής, για παράδειγμα στις ψηφοφορίες. Τα όστρακα είναι άμεσα συνυφασμένα με τη λειτουργία της δημοκρατίας. Η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη καλεί φίλους, συγγενείς, μαθητές, πολίτες, να γράψουν ο καθένας κάτι απλό σε κάθε σπασμένο κομμάτι στάμνας. Αυτά τα μικρά κείμενα, που μπορεί να είναι απλώς μια λέξη, είναι προσωπικά για τον καθένα, αλλά όλα μαζί μοιάζουν με ένα ποτάμι συλλογικής μνήμης.

Ostraca

Pieces of broken earthenware vessels are called "ostraca" and are among the most common finds in archaeological excavations. Ostraca hold a special place in the history of recycling, given that broken vessels they have been used as a writing surface since as early as the Antiquity, for example as voting ballots. Ostraca are directly intertwined with the functioning of democracy. Alexandra Athanassiades urges friends, relatives, students, and citizens to write something simple on a broken piece of jug. These small texts, even a single word, are personal to each one, but as an ensemble they look like a river of collective memory.

Dreamscape

Το έργο *Dreamscape 2021* έχει προκύψει από ένα όνειρο που η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη έβλεπε συνέχεια μια περίοδο της ζωής της. Για να αποδώσει την αίσθηση που άφηνε το τοπίο του ονείρου, μάζευε για χρόνια βότσαλα από τη θάλασσα και σπασμένα ή καμένα κλαδιά από το βουνό. Με τα υλικά που συνέλεξε έφτιαξε έναν κήπο, τοποθέτησε εντός του τα ξύλα σαν να ήταν δέντρα, φωτογράφησε την εγκατάσταση και στη συνέχεια την τύπωσε στο αρνητικό. Τα βότσαλα ορίζουν έναν χώρο ασφαλείας (safe space), στο εσωτερικό του οποίου ακόμη και το κλαδί που φαίνεται ξερό μπορεί να ξαναβλαστήσει. Το τύπωμα στο αρνητικό καλλιεργεί μια ονειρική ατμόσφαιρα, αλλά κυρίως δίνει στις πέτρες και τα ξύλα ένα εσωτερικό μαύρο φως, που, όπως συμβαίνει στα όνειρα, είναι συγχρόνως καθησυχαστικό και απειλητικό, τονίζοντας την αμφιλεγόμενη σχέση που έχουμε με τη φύση και το περιβάλλον. Το *Dreamscape*, τοποθετημένο στο Θέατρο του Κολλεγίου Αθηνών, θυμίζει τον στίχο του Σαίξπηρ «είμαστε πλασμένοι από το υλικό που είναι φτιαγμένα τα όνειρα» και αναφέρεται στη φευγαλέα και λυτρωτική μαγεία του θεάτρου. Μήπως όμως και η πόλη και η πολιτεότητα δεν είναι ένα άπιαστο ιδανικό, ένα όνειρο για το οποίο χρειάζεται πάντα να προσπαθούμε;

Dreamscape

Dreamscape 2021 has arisen from a dream that Alexandra Athanasiades had for a period of her life. In order to convey the feeling left by the dream, she spent years collecting pebbles from the sea and broken or burnt branches from the mountains. With the materials she collected, she built a garden, placed the woods within it as if it were trees, photographed the installation and then printed it on the negative. The pebbles define a safe space, inside of which even the branch that looks dry can sprout again. Printing on the negative cultivates a dreamlike atmosphere, but more importantly, gives the stones and wood an inner black light that, as in dreams, is at once reassuring and threatening, emphasizing the ambiguous relationship we have with nature and the environment. *Dreamscape*, set in the Athens College Theatre, recalls Shakespeare's line "we are made of the stuff that dreams are made of" and refers to the fleeting and redemptive magic of the theatre. But are not both the city and citizenship elusive ideals, utopias for which we must always strive?

Η Αλεξάνδρα Αθανασιάδη γεννήθηκε το 1961 στην Αθήνα, όπου ζει και εργάζεται. Οι ανώτερες σπουδές της ξεκίνησαν το 1978 στο Franklin College του Λουγκάνο. Το 1979 έγινε δεκτή στο Ruskin School of Drawing and Fine Art του Πανεπιστημίου της Οξφόρδης, από όπου αποφοίτησε το 1982 με διάκριση και πτυχίο Bachelor of Fine Arts στη γλυπτική και τη χαρακτική. Συνέχισε με μεταπτυχιακές σπουδές στο Columbia University της Νέας Υόρκης και το 1984 έλαβε πτυχίο Master of Fine Arts στη γλυπτική.

Το έργο της χαρακτηρίζεται από τις στιβαρές γλυπτικές φόρμες που βασίζονται ως επί το πλείστον σε ευρεθέντα υλικά, αναπτύσσεται δε σε θεματικές ενότητες τις οποίες η Αθανασιάδη επεξεργάζεται για πολλά χρόνια, επανερχόμενη σε αρχετυπικές μορφές, τις οποίες αναπλάθει, παραλλάσσει και εμβαθύνει. Από τον κύκλο των *Αλόγων* στους *Θώρακες*, στις *Μνήμες* τα έργα της χαρακτηρίζονται από υπαρξιακό βάθος και έναν σταθερό αναστοχασμό για τον πυρήνα της μορφής, των υλικών, της ζωής. Τα τελευταία χρόνια και με την ίδια επιμονή έχει καταπιαστεί με τη γραφή ως χειρονομία και ιεροτελεστία, ενώ ιδιαίτερη θέση στο έργο της έχει η εμπειρία της θάλασσας και της εμβύθισης στο νερό.

Από το 1984 μέχρι σήμερα έχει εκθέσει γλυπτά της σε πολλές ατομικές και ομαδικές εκθέσεις στην Αθήνα, στους Δελφούς, στην Αρχαία Μεσσήνη, στον Πόρο, στη Λάρισα, στη Θεσσαλονίκη, στο Ηράκλειο, στην Πάτμο, στα Ιωάννινα, στο Παρίσι, στη Νέα Υόρκη, στο Κονέκτικατ, στο Λονδίνο, στις Βρυξέλλες και στο Μόντε Κάρλο, όπου κέρδισε το Βραβείο του Ιδρύματος της Πριγκίπισσας Γκρέις.

Alexandra Athanasiades was born in 1961 in Athens, Greece where she lives and works. Her higher education began in Switzerland, at Lugano's Franklin College. In 1982 she graduated with distinction from Oxford University's Ruskin School of Drawing and Fine Art at St. Anne's College and was awarded a Bachelor of Fine Arts in Sculpture and Printmaking. In 1984 she received a Master of Fine Arts degree in Sculpture from New York's Columbia University.

Her work is defined by robust sculptural forms based mostly on found materials, and develops in thematic units that Athanasiades has been working on for many years, returning to archetypal forms that she remodels, alters and deepens. From the circle of *Horses* to the *Armors*, to the *Memories*, her works are marked by existential depth and a constant reflection on the core of form, material and life. In recent years, she has been particularly preoccupied, with the same mystical insistence, with writing as gesture and ritual, while the experience of the sea and immersion in water has a special place in her work.

Since 1984 she has shown her work in several solo and group exhibitions in Athens, Delphi, Ancient Messene, Poros, Larissa, Thessaloniki, Heraklion, Patmos, Ioannina, Paris, New York Connecticut, Brussels, London and Monte Carlo where in 1995 she won the Princess Grace Foundation Award.

LIST OF WORKS

- 6 Horse LXXIV**, 2009
Bronze
Edition: 1/8
- 21 Horse LIX**, 2005
Bronze, 160x176x40cm
Base attached: iron, 160x40x2cm
Edition: 3/8
- 22 Horse LXV**, 2006
Bronze, 226x321x70cm
Base attached: iron, 320x70x2cm Edition:
7/8
- 24 Horse LX**, 2005
Bronze, 94x130x23cm
Base: iron, 75x130x35,5cm
Edition: 1/8
- 25 Secret Battles - Game of Troy**, 2019
Wood, iron, brooms 200x135x27cm
Base attached: iron, 100x50x1cm
- 27 Horse XCII**, 2012
Wood and iron, 88x120x62cm
Base attached: iron, 93x57x60cm
- 31 Armor XV (B)**, 2007
Bronze, 69x95x37cm Edition: 1/8
- 32 Armor XVI**, 2005
Iron Barrel Hammered by hand
76x98x45cm
- 33 Armor XVII**, 2007
Iron, hammered by hand
60x54x39cm
- 34 Armor II (B)**, 2003/2024
Iron, hammered by hand
68x48x26cm
- 35 Armor XVII (B)**, 2003/2024
Bronze, hammered by hand
65x48x35cm
- 36 Armor XVIII**, 2005
Iron, hammered by hand
60x77x40cm
- 37 Armor II**, 2003
Iron, Hammered by hand
61x50x24cm
- 38 Armor VII (C)**, 2007
Iron, hammered by hand
60x54x39cm
- 42 Memories**, 1991-2018
Wood and iron
Dimensions variable
- 45 Abandoned Playground**, 2019-
Mixed media
Dimensions variable
- 51 Pegasus - Fragments**, 2015
Giclee print on archival paper
Dimensions variable
- 53 Horse in Blue**, 2005-2017
Mixed media on paper 150x235cm
- 56 Benaki Horses**, 2008
Mixed media, printed on canvas
150x320cm
- 59 Linear II**, 2002
Iron, 114x100x25cm
- 60 Linear IV**, 2004
Iron, 108x98x36cm
Courtesy
Dionysios Hadzinikolaidis
- 61 Linear V**, 2016
Iron, 133x112x18cm
- 63 Safety Is An Illusion**, 2024
Iron, 83x109x28cm
- 65 Waterfall**, 2018
Graffiti on paper, paper fragments
Dimensions variable
- 66 Books**, 2018
Iron, wood, 58x73x53cm
- 67 Illusion**, 2018
Iron, 75x63x64cm
- 69 Ostraca**, 2022-
Clay
Dimensions variable
- 71 Dreamscape**, 2021
Photograph on cloth 300x450cm

**All works are courtesy of the artist, unless otherwise noted.*

ΚΑΤΑΛΟΓΟΣ ΕΡΓΩΝ

- 6 Άλογο LXXIV**, 2009
Μπρούντζος
Έκδοση: 1/8
- 21 Άλογο LIX**, 2005
Μπρούντζος, 160x176x40εκ.
Βάση κολλημένη: σίδηρο, 160x40x2εκ.
Έκδοση: 3/8
- 22 Άλογο LXV**, 2006
Μπρούντζος, 226x321x70εκ.
Βάση κολλημένη: 320x70x2εκ.
Έκδοση: 7/8
- 24 Άλογο LX**, 2005
Μπρούντζος, 94x130x23εκ.
Βάση: σίδηρο, 75x130x35,5εκ.
Έκδοση: 1/8
- 25 Μυστικές μάχες - Παίγνιον Τροίας**, 2019
Ξύλο, σίδηρο, σκούπες 200x135x27εκ.
Βάση κολλημένη: σίδηρο, 100x50x1εκ.
- 27 Άλογο XCII**, 2012
Ξύλο και σίδηρο, 88x120x62εκ.
Βάση: σίδηρο, 93x57x60εκ.
- 31 Θώρακας XV (B)**, 2007
Μπρούντζος, 69x95x37εκ. Έκδοση: 1/8
- 32 Θώρακας XVI**, 2005
Σιδερένιο βαρέλι σφυρηλατημένο στο χέρι
76x98x45εκ.
- 33 Θώρακας XVII**, 2007
Σίδηρο σφυρηλατημένο στο χέρι
60x54x39εκ.
- 34 Θώρακας II (B)**, 2003/2024
Σίδηρο σφυρηλατημένο στο χέρι
68x48x26εκ.
- 35 Θώρακας XVII (B)**, 2003/2024
Μπρούντζος σφυρηλατημένος στο χέρι
65x48x35εκ.
- 36 Θώρακας XVIII**, 2005
Σίδηρο σφυρηλατημένο στο χέρι
60x77x40εκ.
- 37 Θώρακας II**, 2003
Σίδηρο σφυρηλατημένο στο χέρι
61x50x24εκ.
- 38 Θώρακας VII (C)**, 2007
Σίδηρο σφυρηλατημένο στο χέρι
60x54x39εκ.
- 42 Μνήμες**, 1991-2018
Ξύλο και σίδηρο
Μεταβλητές διαστάσεις
- 45 Εγκαταλελειμμένος παιχνιδότοπος**, 2019-
Μικτή τεχνική
Μεταβλητές διαστάσεις
- 51 Πήγασος - Σπαράγματα**, 2015
Εκτύπωση Giclee σε αρχαικό χαρτί
Μεταβλητές διαστάσεις
- 53 Άλογο στο γαλάζιο**, 2005-2017
Μικτή τεχνική σε χαρτί 150x235εκ.
- 56 Άλογα του Μπενάκη**, 2008
Μικτή τεχνική, εκτύπωση σε καμβά
450x320εκ.
- 59 Γραμμικό II**, 2002
Σίδηρο, 114x100x25εκ.
- 60 Γραμμικό IV**, 2004
Σίδηρο, 108x98x36εκ.
Ευγενική παραχώρηση
Διονύσιου Χατζηνικολαΐδη
- 61 Γραμμικό V**, 2016
Σίδηρο, 133x112x18εκ.
- 63 Safety Is An Illusion**, 2024
Σίδηρο, 83x109x28εκ.
- 65 Καταρράκτης**, 2018
Γκραφίτι σε χαρτί, κομμάτια χαρτί
Μεταβλητές διαστάσεις
- 66 Βιβλία**, 2018
Σίδηρο, ξύλο, 58x73x53εκ.
- 67 Illusion**, 2018
Σίδηρο, 75x63x64εκ.
- 69 Όστρακα**, 2022-
Πηλός
Μεταβλητές διαστάσεις
- 71 Dreamscape**, 2021
Φωτογραφία σε πανί 300x450εκ.

* Τα έργα είναι ευγενική παραχώρηση της καλλιτέχνιδας, εκτός αν υπάρχει άλλη μνεία.

Ο κατάλογος εκδόθηκε από το Κολλέγιο Αθηνών στο πλαίσιο της έκθεσης *Πομπή προς την πόλη* της Αλεξάνδρας Αθανασιάδη, που φιλοξενήθηκε στις εγκαταστάσεις του Σχολείου στο Ψυχικό.

30 Οκτωβρίου 2024 - 28 Φεβρουαρίου 2025

Έκθεση

Επιμέλεια:

Θεόφιλος Τραμπούλης '85

Οργάνωση παραγωγής:

Αναστασία Παπακωστοπούλου

Επικοινωνία:

Αμαλία Ζαούση

Μεταφορές:

Μεταφορική Ποτηριάδη

Ασφάλιση έργων:

Karavias Underwriting Agency

Εγκαταστάσεις:

Γιάννης Ματζιρτζής, Γρηγόρης Λυκογεώργος

Φωτισμοί:

Τεχνική Υπηρεσία Κολλεγίου
Loud and Clear Entertainment

Γραμματειακή υποστήριξη:

Βίκυ Γκολέμη, Ρούλα Πρωτοπαπαδάκη

Κατάλογος

Επιμέλεια-κείμενα:

Θεόφιλος Τραμπούλης '85

Επιμέλεια ελληνικών κειμένων:

Αναστασία Παπακωστοπούλου

Επιμέλεια αγγλικών κειμένων:

Βασιλική Μαυρίκα

Μεταφράσεις:

Δημήτρης Βυτινιώτης

Σχεδιασμός:

Νίκος Πολίτης

Φωτογραφίες:

Πάρις Ταβιτιάν
(σελίδες 5-25, 28-35, 37-63, 66-77)
Νίκος Πολίτης
(σελίδες 1, 2, 26-27, 36, 64-65, 79)

Εκτύπωση:

ΧΑΙΔΕΜΕΝΟΣ Α.Ε.Β.Ε.

copyright © 2024 Ελληνοαμερικανικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα
copyright © 2024 Κείμενα του επιμελητή

Published by Athens College for Alexandra Athanassiades' exhibition *Procession to the city*,
hosted on the School premises in Psychico.

October 30, 2024 – February 28, 2025

Exhibition

Curator:

Theophilos Tramboulis '85

Production management:

Anastasia Papakostopoulou

Communication:

Amalia Zaousi

Transport:

Potiriadis Transports

Insurance:

Karavias Underwriting Agency

Installations:

Giannis Matzirtzis, Grigoris Lykogeorgos

Lighting:

Athens College Technical Service
Loud and Clear Entertainment

Secretariat:

Vicky Golemi, Roula Prototopadaki

Catalog

Editor-Texts:

Theophilos Tramboulis '85

Copy Editor, Greek Texts:

Anastasia Papakostopoulou

Copy Editor, English Texts:

Vasiliki Mavrika

Translations:

Dimitris Vitiniotis

Catalog design:

Nikos Politis

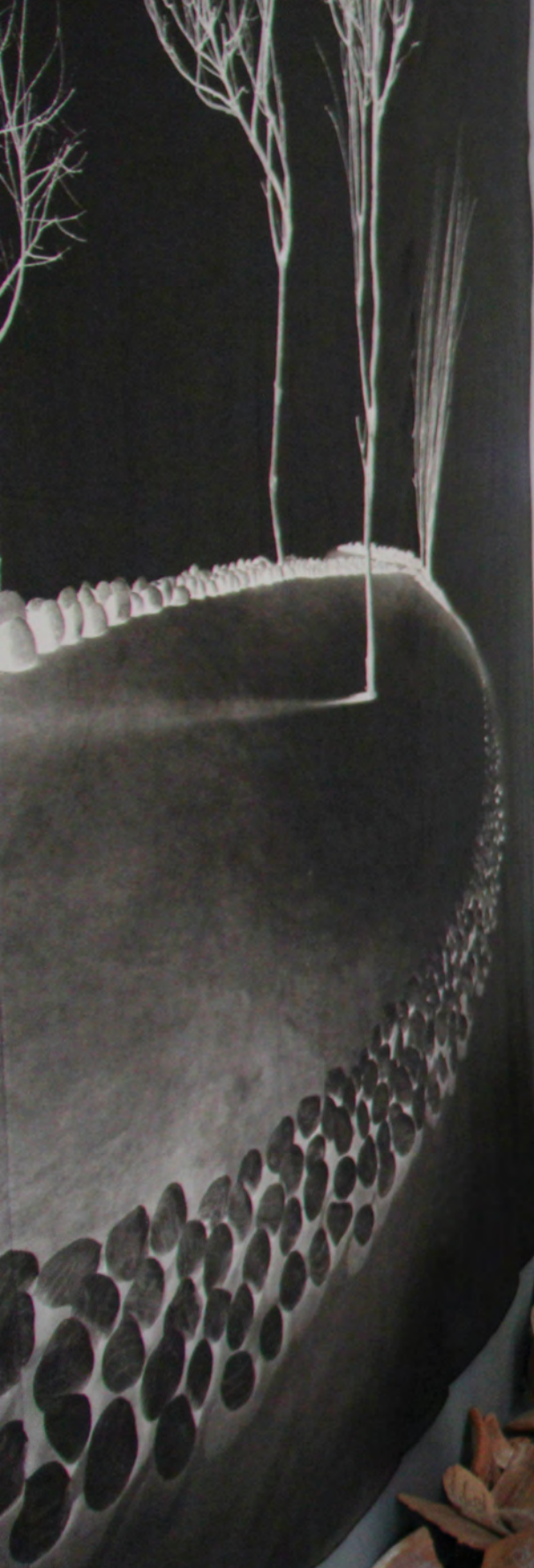
Photos:

Paris Tavitian
(pages 5-25, 28-35, 37-63, 66-77)
Nikos Politis
(pages 1, 2, 26-27, 36, 64-65, 79)

Printing:

HAIDEMENOS S.A.

copyright © 2024 Hellenic American Education Foundation
copyright © 2024 Editor Texts

Ελληνοαμερικανικό Εκπαιδευτικό Ίδρυμα

Στεφάνου Δέλτα 15, 15452 Ψυχικό

210 6798100

www.athenscollege.edu.gr

ISBN: 978-960-8243-35-4